

Δομήνικος Κοντολέων

Madre Morta

La madre morta, 1910, Egon Schiele

Ο Δομήνικος Κοντολέων γεννήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1980 στην Αθήνα.

Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος στον έντυπο Τύπο. Δούλεψε επίσης στην Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF (Τομέας Επικοινωνίας). Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής και θεατρικής γραφής και είναι μέλος της θεατρικής ομάδας «Acting How?».

Έχει γράψει 4 βιβλία, με θέμα την ιστορία των Παναθηναϊκού, Ολυμπιακού, ΑΕΚ (2007-Εκδόσεις Παπαδόπουλος) και της Εθνικής Ομάδας (2008-Εκδόσεις Παπαδόπουλος).

Στο προσωπικό του blog, <https://dominikos.blogspot.com/> διατίθενται ελεύθερα προς ανάγνωση όλα τα θεατρικά έργα και λογοτεχνικά κείμενα, που μέχρι σήμερα έχει δημιουργήσει.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973396879

E-mail: dominikos26@gmail.com

Facebook: Dominikos Kontoleon

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια της ομάδας θεατρικής γραφής PlayGroup 1.

Το θεατρικό έργο «Madre Morta» του Δομήνικου Κοντολέων διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μίλτος

Άννα

Νίκος

Κατερίνα

Περίληψη

Μια γυναίκα επιστρέφει από τους νεκρούς. Τι αντίκτυπο θα έχει αυτό στις ζωές του πρώην άντρα της, της νέας του γυναίκας και του γιου της, που ουσιαστικά ποτέ δε γνώρισε; Κι αλήθεια, έχει τελικά θέση ένας νεκρός στον κόσμο των ζωντανών;

*«...Σήμερα η μαμά πέθανε.
Ή μπορεί χτες, δεν ξέρω...».*

{Αλμπέρ Καμύ, «Ο Ξένος»}

Σκηνή 1η

(Στην κρεβατοκάμαρα ενός σπιτιού. Ένας άντρας ξαπλωμένος στο κρεβάτι. Δείχνει άρρωστος. Μια γυναίκα κάθεται στο προσκέφαλό του. Κρατά μια κούπα καφέ στα χέρια της).

ANNA: Ανησυχώ.

ΜΙΛΤΟΣ *(με βραχνή φωνή):* Δεν είναι τίποτα. Θα περάσει.

ANNA: Είναι τρεις μέρες τώρα που είσαι έτσι.

ΜΙΛΤΟΣ: Καλά είμαι.

ANNA: Νομίζω πως πρέπει να φωνάξουμε γιατρό.

ΜΙΛΤΟΣ: Όχι.

(Ο Μίλτος προσπαθεί με δυσκολία να ανασηκωθεί. Δεν τα καταφέρνει. Αφήνεται να ξαπλώσει μ' έναν βαθύ αναστεναγμό).

ANNA: Γαμώτο ρε Μίλτο! Πάντα ξεροκέφαλος.

ΜΙΛΤΟΣ: Σου είπα, δεν είναι τίποτα.

(Η Άννα τον κοιτά θυμωμένα).

ANNA: Θέλεις να μου πεις τι συνέβη;

ΜΙΛΤΟΣ: Τι εννοείς;

ANNA: Πριν τρεις μέρες. Που γύρισες από εκείνο το ταξίδι.

ΜΙΛΤΟΣ: Ναι και;

(Η Άννα αφήνει την κούπα της στο κομοδίνο).

ANNA: Ψηνόσουν στον πυρετό. Κι ακόμα...

ΜΙΛΤΟΣ: Μια γρίπη είναι. Μα πως κάνεις έτσι πια;

ANNA: Θέλεις να μου πεις τι συνέβη εκεί;

ΜΙΛΤΟΣ: Τίποτα δε συνέβη.

ANNA: Πες μου την αλήθεια Μίλτο.

ΜΙΛΤΟΣ: Σταμάτα επιτέλους να με βασανίζεις.

ANNA *(φωνάζοντας):* Τόσες μέρες δεν έχεις σηκωθεί απ' το κρεβάτι. Δεν τρως. Δεν κοιμάσαι. Και μου λες πως σε βασανίζω;

ΜΙΛΤΟΣ: Δώσε μου λίγο χρόνο.

ANNA: Από την πρώτη στιγμή που γύρισες, έμοιαζες σα να είχες δει... Δεν ξέρω... Σα να είχες συναντήσει φάντασμα.

(Ο Μίλτος αρχίζει να βήχει. Συνεχόμενα. Σε βαθμό που σχεδόν του κόβεται η ανάσα).

ΜΙΑΤΟΣ *(με μεγάλη δυσκολία)*: Πνίγομαι. Πνίγομαι...

ANNA: Αγάπη μου, ηρέμησε. Να σου φέρω λίγο νερό;

ΜΙΑΤΟΣ *(πιο καθαρά τώρα)*: Άστο. Νομίζω πως πέρασε.

ANNA: Τι έγινε στο αεροδρόμιο;

ΜΙΑΤΟΣ: Πάλι τα ίδια;

ANNA: Μα με το που βγήκαμε έξω, ξεκίνησαν όλα. Σαν κάτι να πρόσεξες. Κι αμέσως, μου είπες πως δεν αισθανόσουν καλά.

ΜΙΑΤΟΣ: Γιατρός είμαι μωρέ Άννα. Λες να μην ξέρω να φροντίσω τον εαυτό μου;

ANNA: Ωραία τον φροντίζεις. Με 39 πυρετό.

ΜΙΑΤΟΣ: Ξέρω εγώ.

ANNA: Δε μου το βγάζεις από το μυαλό πως κάτι είδες.

ΜΙΑΤΟΣ: Άσε με ήσυχο.

ANNA: Καλά λοιπόν.

ΜΙΑΤΟΣ: Ανάσταση!

ANNA: Όταν θα είσαι έτοιμος, περιμένω να μου πεις την αλήθεια.

ΜΙΑΤΟΣ *(πολύ χαμηλόφωνα, ίσα που ακούγεται)*: Εδώ δεν την ξέρω καν εγώ.

ANNA: Τι είπες;

ΜΙΑΤΟΣ: Μη δίνεις σημασία. Παραμιλάω από τον πυρετό.

ANNA *(ψιλοενοχλημένα)*: Εντάξει. Ξεκουράσου τώρα.

ΜΙΑΤΟΣ: Θα προσπαθήσω.

ANNA: Ό,τι χρειαστείς, να με φωνάξεις.

ΜΙΑΤΟΣ: Ναι, ναι, πήγαινε τώρα. Να ηρεμήσεις κι εσύ.

ANNA: Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω τίποτα πάντως.

ΜΙΑΤΟΣ: Μην αρχίζεις ξανά, να χαρείς. Κι άλλωστε θέλω να κοιμηθώ λίγο.

ANNA *(ειρωνικά)*: Όνειρα γλυκά.

ΜΙΑΤΟΣ: Πάντα με το σαρκασμό στα χείλη.

ANNA *(γελώντας)*: Πάντα.

ΜΙΛΤΟΣ: Κι όλως περιέργως, αυτό είναι ένα από τα χαρακτηριστικά σου που με τράβηξε.

ANNA: Ποτέ δε θα καταλάβω τι συμβαίνει μέσα στο κεφάλι σου.

(Ο Μίλτος γνέφει αρνητικά).

ΜΙΛΤΟΣ: Νομίζω πως καταλαβαίνεις περισσότερα απ' όσα δείχνεις.

(Η Άννα βγαίνει από το δωμάτιο. Ο Μίλτος κουκουλώνεται με τα σκεπάσματα. Σκοτάδι).

Σκηνή 2^η

(Αλλαγή σκηνηκού. Τώρα ο Μίλτος βρίσκεται στο σαλόνι, καθισμένος στον καναπέ. Δίπλα του ένας αρκετά νεότερος του άνδρας. Φαίνεται πολύ θυμωμένος).

ΝΙΚΟΣ: Τα έμαθα όλα!

ΜΙΑΤΟΣ: Τι λες παιδί μου;

ΝΙΚΟΣ: Σταμάτα να κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

ΜΙΑΤΟΣ: Τι να καταλάβω;

ΝΙΚΟΣ: Το ξέρω πως μας είδες.

ΜΙΑΤΟΣ: Δεν ξέρω για τι πράγμα μιλάς.

ΝΙΚΟΣ: Ρε μη μου κάνεις τον τρελό σου λέω! Γι' αυτό ήσουν τόσες μέρες άρρωστος, ε; Από το σοκ.

ΜΙΑΤΟΣ: Μια γριπούλα ήταν και πέρασε.

ΝΙΚΟΣ: Την άφησες να πεθάνει ρε μαλάκα!

ΜΙΑΤΟΣ: Μα πως μιλάς έτσι στον πατέρα σου;

ΝΙΚΟΣ: Όπως θέλω θα σου μιλάω.

ΜΙΑΤΟΣ: Ηρέμησε. Σε παρακαλώ.

ΝΙΚΟΣ: Μίλα λοιπόν. Πες τα όλα.

ΜΙΑΤΟΣ: Τι να πω;

ΝΙΚΟΣ: Θα συνεχίσεις για πολύ ακόμα να κάνεις τον καραγκιόζη;

ΜΙΑΤΟΣ *(θυμωμένα):* Αν μου ξαναμιλήσεις έτσι, θα...

(Ο Νίκος δεν τον αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση του).

ΝΙΚΟΣ: Πως μπόρεσες; Αλήθεια, πως μπόρεσες;

ΜΙΑΤΟΣ: Θέλεις λοιπόν να μιλήσουμε σοβαρά;

ΝΙΚΟΣ: Μπορείς;

ΜΙΑΤΟΣ: Και τι ξέρεις εσύ από τη ζωή;

ΝΙΚΟΣ: Ίσως λιγότερα από εσένα. Όμως πέτυχα, εκεί που εσύ απέτυχες.

ΜΙΑΤΟΣ: Δεν έχεις συναίσθηση του τι λες.

ΝΙΚΟΣ: Το ξέρεις πως τα κατάφερα.

ΜΙΑΤΟΣ: Κατάφερες να μπεις στην ιατρική. Κατάφερες να πάρεις και πτυχίο. Ξεκίνησες να δουλεύεις. Κι όλα αυτά νομίζεις πως σε κάνουν γιατρό;

ΝΙΚΟΣ: Πέτυχα πολύ παραπάνω απ' αυτά. Και το γνωρίζεις πολύ καλά.

ΜΙΑΤΟΣ: Έχεις πολλά ακόμη που πρέπει να μάθεις.

ΝΙΚΟΣ: Αν μας είδες, είναι γιατί εγώ το θέλησα.

ΜΙΑΤΟΣ: Τίποτα δεν είδα. Μια παραισθήση ήταν.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν;

ΜΙΑΤΟΣ: Δε μπορεί να ήταν κάτι άλλο.

ΝΙΚΟΣ: Σύντομα θα καταλάβεις πόσο λάθος κάνεις.

ΜΙΑΤΟΣ: Δηλαδή;

(Ο Νίκος σηκώνεται και πηγαίνει προς την άλλη πλευρά του σαλονιού, όπου υπάρχει ένα στερεοφωνικό. Πιάνει ένα CD και το βάζει στην υποδοχή. Πατά το PLAY. Ακούγεται το La Mamma Morta από την όπερα του Umberto Giordano «Andrea Chénier», σε εκτέλεση της Μαρία Κάλλας).

ΝΙΚΟΣ (σχεδόν τραγουδιστά): * Σκότωσαν τη μητέρα μου, στην πόρτα του δωματίου μου. Πέθανε και με έσωσε.

ΜΙΑΤΟΣ: Κανείς δε την σκότωσε.

ΝΙΚΟΣ: Κι όμως τη σκοτώσατε. Όλοι εσείς. Πολλές φορές. Μια ζωή, αλλά πολλοί θάνατοι.

ΜΙΑΤΟΣ: Κλείσε το σε παρακαλώ.

(Ο Νίκος δυναμώνει τη μουσική).

ΝΙΚΟΣ: * Ήμουν μόνος! Περικυκλωμένος από το τίποτα!

ΜΙΑΤΟΣ: Σταμάτα το! Τώρα.

(Ο Νίκος ανεβάζει ακόμα περισσότερο τον ήχο)

ΝΙΚΟΣ: Δε θα σε αφήσω να ξεχάσεις.

ΜΙΑΤΟΣ: Τι θέλεις να μάθεις επιτέλους;

(Ο Νίκος αρχίζει τώρα να χαμηλώνει σιγά σιγά τη μουσική. Δεν την κλείνει όμως εντελώς. Πλέον ίσα που ακούγεται).

ΝΙΚΟΣ: Τι ακριβώς είχε γίνει τότε;

ΜΙΑΤΟΣ: Εννοείς όταν...

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

ΜΙΑΤΟΣ: Σου έχω πει. Πέθανε λίγο μετά τη γέννα.

ΝΙΚΟΣ: Ήταν όμως άρρωστη από πριν, έτσι δεν είναι;

ΜΙΑΤΟΣ (*έκπληκτος*): Πως το ξέρεις αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Θα μάθεις σύντομα...

(*Ο Νίκος αποχωρεί από τη σκηνή. Η μουσική σταματά. Σκοτάδι*).

**Στίχοι από το La Mamma Morta*

Σκηνή 3η

(Η Άννα και ο Μίλτος, κάθονται στο σαλόνι. Ο Μίλτος είναι αναστατωμένος).

ANNA: Λοιπόν; Τι ήθελες να μου πεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Μου ζήτησες να σου εξηγήσω τι έγινε τότε που γύρισα από το ταξίδι και αρρώστησα.

ANNA: Είσαι έτοιμος να μου μιλήσεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Ξέρεις για την πρώτη μου γυναίκα, έτσι δεν είναι;

ANNA *(με έκπληξη):* Ναι, αλλά δεν καταλαβαίνω που πήγες και τη θυμήθηκες τώρα αυτήν.

ΜΙΛΤΟΣ: Μάλλον αυτή μας θυμήθηκε.

ANNA: Τι θέλεις να πεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Είναι εδώ.

(Η Άννα τον κοιτά, γουρλώνοντας τα μάτια της. Δυσκολεύεται να πιστέψει αυτό που μόλις άκουσε).

ANNA: Τι είναι αυτά που λες; Τρελάθηκες;

ΜΙΛΤΟΣ: Η πρώτη μου γυναίκα είναι ζωντανή. Αυτή είναι η αλήθεια. Εκείνη είχα δει στο αεροδρόμιο και...

(Η Άννα τον διακόπτει).

ANNA: Μα μου είπες πως έχει πεθάνει. Χρόνια πριν με γνωρίσεις.

ΜΙΛΤΟΣ: Έχει. *(Κομπιάζει).* Είχε. *(Κομπιάζει ξανά).* Δεν ξέρω.

ANNA: Μίλτο με δουλεύεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Η αλήθεια είναι πως...

ANNA: Πως;

ΜΙΛΤΟΣ: Υπάρχει κάτι ακόμα που δεν σου έχω πει για εκείνην.

ANNA: Δε χρειάζεται να συνεχίσεις. Δεν πέθανε ποτέ, έτσι δεν είναι;

ΜΙΛΤΟΣ: Όχι, πέθανε.

ANNA *(θυμωμένα):* Μίλτο σταμάτα να μου λες ψέματα!

ΜΙΛΤΟΣ: Δε σου λέω ψέματα.

ANNA: Αν είναι νεκρή, τότε πως είναι δυνατόν να βρίσκεται εδώ;

ΜΙΛΤΟΣ: Άσε με να σου εξηγήσω.

ANNA: Σ' ακούω.

ΜΙΛΤΟΣ: Όταν πέθανε, ήμουν απαρηγόρητος. Δεν ήθελα να το δεχτώ με τίποτα. Είχε φτάσει η μέρα της κηδείας, όταν...

ANNA: Όταν;

ΜΙΛΤΟΣ: Έμαθα για εκείνο το πείραμα.

ANNA: Πείραμα;

ΜΙΛΤΟΣ: Στην κλινική που δούλευα τότε. Είχαν ξεκινήσει να δοκιμάζουν τη μέθοδο της κρυογονικής.

ANNA: Την αγαπούσες τόσο πολύ λοιπόν;

ΜΙΛΤΟΣ: Ήταν το άλλο μου μισό.

ANNA *(ενοχλημένα):* Δε συνεχίζεις καλύτερα την ιστορία σου;

ΜΙΛΤΟΣ: Κρατούσαν λοιπόν νεκρά σώματα εθελοντών, σε θερμοκρασίες υπό του μηδενός, ώστε να διατηρηθούν τα όργανα αναλλοίωτα. Παράλληλα, έκαναν δοκιμές και πειράματα, με τελικό στόχο να μπορέσουν να επαναφέρουν αυτούς τους ανθρώπους και πάλι στη ζωή.

ANNA: Οπότε τους έδωσες το σώμα της.

ΜΙΛΤΟΣ: Αυτό έκανα. Τους είπα να δοκιμάσουν τα πάντα για να την φέρουν πίσω. Στην αρχή τουλάχιστον.

ANNA: Τι θέλεις να πεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Εγώ δεν είχα αρχικά καμία επαφή με όλα αυτά. Με έτρωγε όμως η αγωνία. Κι έτσι, μετά την πρώτη εβδομάδα, ζήτησα να ενταχθώ στην ομάδα τους. Δέχτηκαν. Με χαρά.

ANNA: Δε μου είχες πει ποτέ πως ασχολείσαι με την κρυογονική.

ΜΙΛΤΟΣ: Όχι πια.

ANNA: Και γιατί;

ΜΙΛΤΟΣ: Δοκιμάσαμε τα πάντα. Αλλά το αποτέλεσμα ήταν μονίμως το ίδιο. Αποτυχία.

ANNA: Για να λες πως είναι εδώ τώρα, μάλλον δεν έχεις δίκιο.

(Ο Μίλτος συνεχίζει σαν να μην την άκουσε).

ΜΙΛΤΟΣ: Δεν είχα σκοπό να τα παρατήσω. Μέχρι που σε γνώρισα.

ANNA: Δηλαδή έχεις σταματήσει;

ΜΙΛΤΟΣ: Μόλις τα φτιάξαμε, τους ζήτησα να αποχωρήσω. Τους είπα να σταματήσουν τα πειράματα.

ANNA: Τόσο εύκολο σου ήταν;

ΜΙΛΤΟΣ: Δεν ξέρω, μάλλον είχα κουραστεί από τις τόσες ανεπιτυχείς προσπάθειες. Κι ύστερα, ένιωθα όμορφα μαζί σου.

ANNA: Ωραία όλα αυτά. Αυτό που δεν μπορώ να καταλάβω, είναι το πώς τώρα είναι ζωντανή.

ΜΙΛΤΟΣ: Νόμιζα πως το πρόγραμμα είχε εγκαταλειφθεί. Νόμιζα...

ANNA: Μισό λεπτό. Πριν λίγο είπες πως είναι εδώ.

ΜΙΛΤΟΣ: Ναι, είναι εδώ. Ή μάλλον, θα είναι σε λίγο.

ANNA: Τι εννοείς;

ΜΙΛΤΟΣ: Ο Νίκος... Εκείνος φαίνεται πως...

ANNA: Τι σχέση έχει ο Νίκος;

ΜΙΛΤΟΣ: Σε λίγο θα έρθει κι ελπίζω να μας εξηγήσει.

(Ακούγεται κλειδί στην πόρτα. Σκοτάδι).

Σκηνή 4η

(Στον κήπο του σπιτιού. Η Άννα όρθια. Δίπλα της, καθιστή, μια νεαρή κοπέλα, πολύ όμορφη, μα και πολύ χλωμή).

ANNA: Θέλεις να πεις κάτι;

(Η κοπέλα δεν απαντά).

ANNA: Ξέρεις... Όλες αυτές τις ώρες που είσαι εδώ, δεν έχεις πει κουβέντα.

(Η κοπέλα παραμένει ανέκφραστη).

ANNA: Ακόμα δυσκολεύομαι να πιστέψω πως είσαι εκείνη που λένε ο Μίλτος με τον Νίκο.

(Ο Μίλτος με τον Νίκο, μπαίνουν στη σκηνή).

ANNA: Ήρθατε επιτέλους;

ΝΙΚΟΣ: Γνωριστήκατε;

ANNA: Άχνα δεν έχει βγάλει.

ΜΙΛΤΟΣ: Δε μίλησε ακόμα ε;

ANNA: Κατερίνα δεν την έλεγαν... Εεεε... Κατερίνα δεν την λένε;

ΜΙΛΤΟΣ: Κατερίνα.

ΝΙΚΟΣ: Η μητέρα μου.

ANNA: Θα μου πείτε τι συμβαίνει;

ΝΙΚΟΣ: Θα της πεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Ο Νίκος, ισχυρίζεται πως εκείνος ήταν που την έφερε ξανά στη ζωή.

ΝΙΚΟΣ: Δεν το ισχυρίζομαι. Έτσι έγιναν τα πράγματα.

ΜΙΛΤΟΣ: Ναι, εντάξει. Βρήκε λέει τις σημειώσεις μου και...

ΝΙΚΟΣ: Πήγα στην κλινική. Συνέχιζαν ακόμα τα πειράματα.

ΜΙΛΤΟΣ: Τους είπε ποιος είναι...

ΝΙΚΟΣ: Τους ζήτησα να συμμετάσχω.

ΜΙΛΤΟΣ: Τους είπε πως τον έστειλα εγώ.

ΝΙΚΟΣ: Μόνο έτσι θα δεχόντουσαν. Σε θεωρούνε Θεό εκεί πέρα.

ΜΙΑΤΟΣ: Αν ήμουν Θεός θα είχα πρώτος δώσει ζωή... Αυτό δεν κάνουν οι Θεοί;

ΝΙΚΟΣ: Το έκανε ο γιος Του. Έτσι δεν τα λένε και τα βιβλία;

ANNA: Σας χάνω λίγο...

ΝΙΚΟΣ: Μέρα νύχτα ήμουν εκεί.

ANNA: Και μας έλεγες πως...

ΝΙΚΟΣ: Σας έλεγα ό,τι έπρεπε ν' ακούσετε. Δεν ήμουν δα και υποχρεωμένος να σας δίνω λογαριασμό.

ANNA: Και πως από την κλινική δεν ενημέρωσαν τον πατέρα σου για όλο αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Τους είπα πως δεν επιθυμούσε να τον ενοχλούν. Πως τον πλήγωνε αυτή η ιστορία.

ΜΙΑΤΟΣ: Δήθεν...

ΝΙΚΟΣ: Ψέματα είναι;

ΜΙΑΤΟΣ: Ούτε και αλήθεια.

ΝΙΚΟΣ: Σημασία έχει πως στο τέλος τα κατάφερα. Και τώρα η μητέρα είναι εδώ.

ANNA: Και τι έχετε σκοπό; Να γίνουμε όλοι μια χαρούμενη οικογένεια;

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρω τι θα κάνετε εσείς, εγώ πάντως έχω σκοπό να αναπληρώσω το χαμένο χρόνο. Έχω τόσα να της πω, τόσα να της δείξω!

ΜΙΑΤΟΣ: Σου έχει μιλήσει;

ΝΙΚΟΣ: Όχι ακόμα. Αλλά πιστεύω πως είναι θέμα χρόνου.

ANNA *(γυρνάει προς την Κατερίνα):* Εσύ τι λες για όλα αυτά;

(Η Κατερίνα για άλλη μια φορά δεν απαντά).

ΜΙΑΤΟΣ: Σιωπή. Και πάλι...

ANNA: Μήπως είναι μουγκή;

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι. Τ' ακούτε; Θα μιλήσει. Θα μιλήσει σας λέω!

ANNA: Από την κλινική πως την πήρες και την έφερες εδώ;

ΝΙΚΟΣ: Τους είπα πως ο πατέρας μου αποφάσισε να επιστρέψει στην ενεργό δράση. Αλλά πως ήθελε να δουλεύει από το σπίτι. Κι έτσι, την πήρα προτού ξυπνήσει. Από το πρώτο κιόλας βράδυ. Κανείς δεν κατάλαβε τίποτα.

ΜΙΛΤΟΣ: Εννοείς ότι...

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ δεν έμαθαν ότι επανήλθε. Νομίζουν πως είναι ακόμα νεκρή και πως εσύ απλά συνεχίζεις τις δοκιμές εδώ.

ANNA: Ακόμα δε μου έχετε πει τι σιοπεύετε να κάνετε μαζί της.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ σας είπα. Νομίζω ήμουν ξεκάθαρος.

ANNA: Μίλτο;

ΜΙΛΤΟΣ: Δεν ξέρω...

ANNA: Τι εννοείς δεν ξέρεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Το μόνο σίγουρο είναι πως θα ήθελα να της μιλήσω.

ANNA (σαρκαστικά): Αν αποφασίσει να ανοίξει το στοματάκι της.

ΜΙΛΤΟΣ: Δεν έχεις λόγο να φοβάσαι.

ANNA: Δεν έχω;

ΜΙΛΤΟΣ: Σοβαρά τώρα;

ΝΙΚΟΣ (προς τον Μίλτο): Πάντως δεν πρόκειται να σου συγχωρήσω το ότι δεν μου μίλησες ποτέ για όλα αυτά.

ΜΙΛΤΟΣ: Το έκανα για το καλό σου. Το ξέρεις αυτό.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ δε σε ενδιέφερε το καλό των άλλων. Μόνο για την πάρτη σου νοιαζόσουν.

ΜΙΛΤΟΣ: Πως τολμάς;

ΝΙΚΟΣ: Εδώ επέστρεψε η γυναίκα της ζωής σου, όπως έλεγες, επέστρεψε η μάνα του παιδιού σου κι εσύ ακόμα σκέφτεσαι... Τι σκέφτεσαι, το έχεις κιόλας αποφασίσει, να παραμείνεις μ' αυτήν εδώ *(δείχνει υποτιμητικά την Άννα)*.

ΜΙΛΤΟΣ: Μήπως παραπήρες φόρα;

ΝΙΚΟΣ: Έχεις σκυλιάσει γιατί ο Υιός, ξεπέρασε τον Πατέρα.

ΜΙΛΤΟΣ: Παραλογίζεσαι. Τι κρίσεις μεγαλείου είναι αυτές;

ΝΙΚΟΣ: Κάνε και λέγε ό,τι θες. Λίγο με νοιάζει. Μόνο ετούτη εδώ μ' ενδιαφέρει πια *(κοιτά με λατρεία την Κατερίνα)*.

ΜΙΛΤΟΣ: Σύνελθε παιδί μου, προτού να είναι αργά.

(Ο Νίκος τον αγνοεί).

ANNA: Σταματήστε επιτέλους!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(με πολύ χαμηλή και βραχνή φωνή):* Το κεφάλι μου... Με πονά...

(Η Άννα, ο Μίλος και ο Νίκος, γυρνούν σχεδόν ταυτόχρονα και κοιτούν ξαφνιασμένοι την Κατερίνα. Σκοτάδι).

Σκηνή 5^η

(Στο υπνοδωμάτιο του σπιτιού. Ο Νίκος με την Κατερίνα κάθονται στο κρεβάτι. Εκείνος την κοιτά με θαυμασμό, αλλά μαζί και πόθο. Εκείνη παραμένει πάντα ανέκφραστη).

ΝΙΚΟΣ: Το ήξερα πως θα μιλούσες. Το ήξερα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(με βραχνή φωνή):* Νίκος, είπαμε;

ΝΙΚΟΣ: Μπορείς να με λες όπως θες.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δε... Δε θυμάμαι τίποτα. Ή μάλλον...

ΝΙΚΟΣ: Έλα, πες μου τι σκέφτεσαι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μια θολή ανάμνηση. Μόνο αυτήν έχω.

ΝΙΚΟΣ: Εμένα, έτσι δεν είναι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ένα μωρό. Θα ήταν, δε θα ήταν έξι μηνών.

(Το πρόσωπο του Νίκου φωτίζεται).

ΝΙΚΟΣ: Εγώ ήμουν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Το κρατούσα στην αγκαλιά μου. Σφιχτά. Φοβόμουν πως δε θα το ξανάβλεπα. Πως δεν είχα χρόνο.

ΝΙΚΟΣ: Τώρα έχεις. Έχουμε. Όλο το χρόνο δικό μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μόνο αυτό υπάρχει στο μυαλό μου. Κι ύστερα, απόλυτο σκοτάδι.

(Ο Νίκος της πιάνει το χέρι).

ΝΙΚΟΣ: Κοίτα με μητέρα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν είμαι...

(Ο Νίκος δεν την αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση της).

ΝΙΚΟΣ: Είσαι. Και κάτι παραπάνω απ' αυτό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ίσως να πηγαίναμε πάλι στο σαλόνι. Θα μας περιμένουν.

ΝΙΚΟΣ: Ας περιμένουν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Η αλήθεια είναι πως με άρπαξες από το χέρι τόσο ξαφνικά που τα έχασα.

ΝΙΚΟΣ: Μόλις άκουσα τη φωνή σου για πρώτη φορά...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κι ακόμα δε μου έχει περάσει αυτός ο φριχτός πονοκέφαλος.

ΝΙΚΟΣ: Δεν υπήρχε περίπτωση να σε αφήσω μαζί τους. Ήθελα να είμαι ο πρώτος που θα μιλούσες.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Νομίζω πως τα έχασαν κι εκείνοι. Δεν πρόλαβαν να βγάλουν ούτε κιχ.

ΝΙΚΟΣ: Εκείνον τον θυμάσαι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σου είπα. Μόνο αυτή η θαμπή ανάμνηση. Σα φωτογραφία πολυκαιρισμένη.

(Ο Νίκος τη φιλά στο μάγουλο).

ΝΙΚΟΣ: Είσαι τόσο όμορφη!

(Η Κατερίνα τον κοιτά διαπεραστικά).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θα ήθελα να σου ζητήσω μια χάρη.

ΝΙΚΟΣ: Η επιθυμία σου, διαταγή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μπορείς να μάθεις τι απέγινε εκείνο το μωρό; Αν υπήρξε βέβαια. Ίσως όλα αυτά να είναι απλά ένα κακόγουστο αστείο που μου παίζει το μυαλό μου.

ΝΙΚΟΣ: Μα τι είναι αυτά που λες;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πες μου λοιπόν, μπορείς να μάθεις;

ΝΙΚΟΣ: Μα στο είπα. Αυτό το μωρό ήμουν εγώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(ενοχλημένα):* Καλά, αν δε θες να βοηθήσεις, δεν πειράζει...

ΝΙΚΟΣ: Μα είναι αλήθεια. Είμαι ο γιος σου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι αστείο είναι αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Είναι πολλά που πρέπει να μάθεις.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αν εσύ είσαι... Τότε...

ΝΙΚΟΣ: Ναι.

(Η Κατερίνα σηκώνεται όρθια).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ίσως να του μιλούσα.

ΝΙΚΟΣ: Όχι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Για να μου εξηγήσει τι συμβαίνει.

ΝΙΚΟΣ: Δεν τον χρειάζεσαι. Θα στα πω εγώ όλα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κυρίως αυτό το σκοτάδι. Που νιώθω να με καταπίνει. Θέλω να φύγει από πάνω μου.

ΝΙΚΟΣ: Άσε με να σε βοηθήσω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν ξέρω.

ΝΙΚΟΣ: Μόνο εμένα έχεις ανάγκη. Κανέναν άλλον.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πήγαινε με σε αυτόν. Στο ζητάω σαν χάρη.

ΝΙΚΟΣ (απρόθυμα): Εντάξει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θα ξαναμιλήσουμε μετά.

(Ο Νίκος σηκώνεται. Την ξαναπιάνει από το χέρι και τη οδηγεί με αργά βήματα έξω από το υπνοδωμάτιο. Κλείνει την πόρτα πίσω τους με δύναμη. Σκοτάδι).

Σκηνή 6^η

(Στο σαλόνι του σπιτιού. Ο Μίλτος με την Άννα κάθονται στον καναπέ. Απέναντί τους, σε μια πολυθρόνα, η Κατερίνα).

ΜΙΛΤΟΣ *(εκνευρισμένος)*: Τι σου είπε;

ANNA: Μίλτο, ηρέμησε.

ΜΙΛΤΟΣ: Μα δεν τον είδες; Την πήρε δια της βίας, την έκλεισε στην κρεβατοκάμαρα και μας την ξανάφερε μετά από τόση ώρα, σα να μη συμβαίνει τίποτα. Και ξαναπήγε και κλείστηκε εκεί μέσα.

ANNA: Αυτό είναι που έχει σημασία;

ΜΙΛΤΟΣ *(προς την Κατερίνα, πάντα εκνευρισμένος)*: Μίλα λοιπόν!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μη φωνάζεις σε παρακαλώ. Το κεφάλι μου πάει να σπάσει.

ΜΙΛΤΟΣ *(πιο ήρεμα τώρα)*: Εντάξει. Όμως θέλω να μάθω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κι εγώ το θέλω. Είναι αλήθεια λοιπόν;

ΜΙΛΤΟΣ: Ποιο πράγμα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μην κάνεις πως δεν καταλαβαίνεις.

ΜΙΛΤΟΣ: Δεν έχω να σου πω κάτι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Είναι; Κι αν είναι... Εσύ είσαι ο...;

ANNA: Πρέπει να ηρεμήσουμε. Όλοι μας.

ΜΙΛΤΟΣ: Ας την αφήσουμε να μιλήσει Άννα.

ANNA: Ίσως να έχεις δίκιο.

ΜΙΛΤΟΣ *(προς την Κατερίνα)*: Κατερίνα σε ακούμε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μάλλον εσείς θα πρέπει να μιλήσετε.

ΜΙΛΤΟΣ: Μα καλά, δε θυμάσαι τίποτα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Το μόνο που θυμάμαι είναι πως ξύπνησα μέσα σ' ένα κρύο δωμάτιο. Μόνη μου.

ΜΙΛΤΟΣ: Μόνη;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, κανείς άλλος δεν ήταν τριγύρω.

ΜΙΛΤΟΣ: Και;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ύστερα από καμιά ώρα, ήρθε ο... *(κομπιάζει)* Νίκος, έτσι δεν τον είπαμε;

ΜΙΛΤΟΣ: Νίκος, ναι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Με αγκάλιασε και με πήρε μαζί του.

ΜΙΛΤΟΣ: Χωρίς να σου πει τίποτα άλλο;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι, απλά με έβαλε σ' ένα αυτοκίνητο και με πήγε στο αεροδρόμιο.

ΜΙΛΤΟΣ: Εκεί σας είδα πρώτη φορά. Τα έχασα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Λυπάμαι.

ΜΙΛΤΟΣ: Νόμιζα πως είχα παραισθήσεις, αλλά τελικά όντως ήσουν εσύ.

(Η Άννα που τόση ώρα παρακολουθούσε σιωπηλή κοιτάει διαπεραστικά την Κατερίνα).

ANNA: Όπως τα λέει. Ήρθε μετά εδώ και ψηνόταν στον πυρετό.

ΜΙΛΤΟΣ: Το θέμα είναι πως ο μικρός τα κατάφερε. Σε επανέφερε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι με έκανε;

ΜΙΛΤΟΣ: Ήσουν... Πώς να το πω...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν καταλαβαίνω. Δε θέλω να καταλάβω.

ΜΙΛΤΟΣ *(με τρεμάμενη φωνή):* Νευρική. Ένα άψυχο σώμα. Αυτό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Όχι, όχι!

ΜΙΛΤΟΣ: Λυπάμαι, αλλά αυτή είναι η αλήθεια.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(φωνάζοντας):* Μην την ξαναπείς αυτή τη λέξη.

ΜΙΛΤΟΣ: Κατερίνα, νομίζω πως δεν...

ANNA: Ηρέμησε κορίτσι μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Είστε τρελοί! Όλοι σας.

ΜΙΛΤΟΣ: Αν με αφήσεις να σου εξηγήσω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(πιάνοντας το κεφάλι της):* Δεν αισθάνομαι καλά.

(Η Κατερίνα παίρνει ένα μαχαίρι στα χέρια της και το ακουμπά στο λαιμό της).

ANNA: Μίλτο, πες της. Τα πάντα.

ΜΙΛΤΟΣ: Το θέλω. Αλλά ίσως τώρα να μην είναι σε θέση ν' ακούσει.

ANNA: Όχι, πρέπει να μάθει. Αν δεν το κάνεις εσύ, θα το κάνω εγώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μου φαίνονται απίστευτα όλα αυτά.

ΜΙΛΤΟΣ: Η αλήθεια είναι πως...

ANNA: Άντε λοιπόν Μίλτο!

ΜΙΛΤΟΣ: Πριν από πολλά χρόνια ήμασταν παντρεμένοι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εγώ κι εσύ;

ΜΙΛΤΟΣ: Ναι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(δείχνοντας την Άννα):* Μα δεν είσαι παντρεμένος με την κοπέλα;

ΜΙΛΤΟΣ: Αυτό έγινε πολύ μετά.

ANNA: Άφησε τον να συνεχίσει και θα καταλάβεις.

ΜΙΛΤΟΣ: Σε αγαπούσα περισσότερο κι απ' τη ζωή μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ *(με απορία):* Εμένα;

ΜΙΛΤΟΣ: Εσένα. Κι εσύ μου έκανες το καλύτερο δώρο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εννοείς τον...

ΜΙΛΤΟΣ: Αυτόν ακριβώς. Λίγες φορές έχω υπάρξει τόσο ευτυχισμένος, όσο τότε που έμαθα πως θα γινόμουν πατέρας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δε θυμάμαι. Τίποτα.

ΜΙΛΤΟΣ: Και ύστερα, όλα κατέρρευσαν...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δηλαδή;

ANNA: Μάθατε για την αρρώστια.

ΜΙΛΤΟΣ: Καρκίνος. Πολύ επιθετικός.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και το... παιδί;

ΜΙΛΤΟΣ: Σου είπαν να αποφασίσεις. Αν γεννούσες, λίγο μετά θα πέθαινες. Αν το έριχνες, θα ζούσες.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κι αποφάσισα να πεθάνω;

ΜΙΛΤΟΣ: Ήθελες να αποκτήσεις ένα παιδί, όσο τίποτα στον κόσμο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ένα μωρό. Θυμάμαι να το κρατώ. Στην αγκαλιά μου. Τίποτα άλλο.

ΜΙΛΤΟΣ: Αποφάσισες να κάνεις το παιδί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κι εσύ;

ΜΙΛΤΟΣ: Μου ήταν αδιανόητο να σε χάσω. Έπρεπε όμως να σεβαστώ την απόφασή σου.

ANNA: Ίσως μέσα σου να είχες την ελπίδα πως θα τα κατάφερνε τελικά να ζήσει.

ΜΙΛΤΟΣ: Ότι και να πίστευα, έξι μήνες μετά... Έφυγες...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δε γίνεται να πιστέψω κάτι τέτοιο. Απλά δεν...

(Σκοτάδι).

Σκηνή 7^η

(Η Άννα με την Κατερίνα μόνες τους στο σαλόνι. Η Άννα δίνει στην Κατερίνα ένα παυσίπονο κι ένα ποτήρι νερό).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ευχαριστώ.

ANNA: Θα σε βοηθήσει με τον πονοκέφαλο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εσύ τι σκέφτεσαι για όλα αυτά;

ANNA: Όταν μου τα είπε ο Μίλτος, έπαθα σοκ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μα δεν μπορεί να είναι αλήθεια.

ANNA: Ούτε κι εκείνος μπορεί να το χωνέψει ακόμη. Ίσως γι' αυτό να πήγε να κοιμηθεί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τον αγαπάς;

ANNA: Από την πρώτη στιγμή που τον είδα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ακόμα και τώρα που έμαθες...

ANNA: Δε νομίζω πως θ' αλλάξει κάτι μεταξύ μας. Κι άλλωστε μου είπε πως μόλις με γνώρισε, αποφάσισε να σταματήσει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Νιώθω πως δεν πρέπει να είμαι εδώ.

ANNA: Μπορεί να κάνει καλό στον Νίκο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Περιμένει από εμένα κάτι που δε θα μπορέσω να του δώσω ποτέ.

ANNA: Είσαι όμως η μητέρα του. Ίσως αυτό και μόνο να αρκεί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Γι' αυτό πρέπει να φύγω. Πρέπει να μείνω μόνη μου. Να σιεφτώ.

ANNA: Θέλεις να μου πεις τι θυμάσαι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Όχι κάτι παραπάνω απ' όσα σας έχω ήδη πει.

ANNA: Εκείνο το μωρό μόνο, ε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ναι. Κι ένα κλάμα.

ANNA: Κλάμα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ένα κλάμα μωρού. Έντονο.

ANNA: Κι εσύ;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θυμάμαι να το θηλάζω και μόνο τότε να σταματά.

ANNA: Πεινούσε λοιπόν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μάλλον. Θυμάμαι να ρουφάει λαιμαργα το στήθος μου.

ANNA: Κι ύστερα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σκοτάδι. Βαθύ. Κενό.

ANNA: Ξέρεις... Σε κάποιο επίπεδο σε ζηλεύω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Γιατί;

ANNA: Γιατί του χάρισες αυτό που δεν μπόρεσα εγώ.

(Η Κατερίνα την κοιτά με απορία).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν προσπαθήσατε;

ANNA: Δεν ήθελε. Φοβόταν πως θα έχανε κι εμένα. Λίγο υπερβολικό, ναι. Αλλά σεβάστηκα την επιθυμία του.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μου κάνει εντύπωση που είσαι τόσο καλή μαζί μου.

ANNA: Δε νομίζω πως υπάρχει λόγος να ανησυχώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Βασικά, η αλήθεια είναι πως...

ANNA: Πες μου, μη διστάζεις.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Έχω θυμώσει. Και με τους δυο τους.

ANNA: Κι ο λόγος;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αν είναι έτσι όπως τα λένε...

ANNA: Έτσι φαίνεται πως είναι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν είχαν το δικαίωμα να το κάνουν αυτό.

ANNA: Εγώ τους δικαιολογώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δε γίνεται να παίζουν έτσι με τη ζωή ενός ανθρώπου.

ANNA: Μα σε αγαπούσαν... Και οι δύο... Τόσο πολύ...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ας με άφησαν τότε εκεί που ήμουν.

ANNA: Στο κενό;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και τώρα δηλαδή έχει αλλάξει κάτι;

ANNA: Μα είσαι εδώ. Μιλάς. Κινείσαι. Αναπνέεις.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ζωντανή νεκρή.

ANNA: Κοίτα... Μπορείς να μείνεις εδώ για λίγο καιρό, αν το θες. Μέχρι να νιώσεις καλύτερα. Και που ξέρεις; Μπορεί στο τέλος να τα θυμηθείς όλα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σ' ευχαριστώ. Αλλά δεν ξέρω.

ANNA: Σκέψου το. Δεν είναι ανάγκη ν' αποφασίσεις τώρα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ίσως το καλύτερο θα ήταν να φύγω. Να σας αφήσω ήσυχους.

ANNA: Άσε να περάσει λίγος χρόνος. Μπορεί και να είναι για καλό.

(Η Κατερίνα πιάνει το κεφάλι της).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ο πονοκέφαλος επιμένει.

ANNA: Λυπάμαι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ίσως να μη μου περάσει πότε.

ANNA: Τώρα γίνεσαι υπερβολική.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ίσως αυτή να είναι η μοίρα των νεκρών.

ANNA *(γελώντας):* Λάθος. Των ζωντανών νεκρών.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μάλλον έχεις δίκιο.

ANNA: Θέλεις να πας κι εσύ να ξαπλώσεις; Ίσως να χρειάζεσαι λίγη ξεκούραση μετά απ' όλα αυτά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Φοβάμαι να ξανακοιμηθώ. Μπορεί να επιστρέψει το σκοτάδι.

ANNA: Θα πάω να σου φτιάξω ένα χαμομήλι. Θα σε χαλαρώσει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Άννα... Είναι περιεργο. Νιώθω πιο πολύ κοντά σου, απ' ότι σ' εκείνους που λένε πως είναι ο άντρας και το παιδί μου.

ANNA: Μην το σκέφτεσαι. Πάω για το ζεστό κι επιστρέφω.

(Η Άννα βγαίνει από τη σκηνή. Η Κατερίνα μένει μόνη της. Είναι πάντα ανέκφραστη. Σκοτάδι).

Σκηνή 8η

(Πάντα στο σαλόνι. Στη σκηνή ο Μίλτος και η Κατερίνα. Εκείνη κρατά στα χέρια της μια κούπα με χαμομήλι. Ο Μίλτος καπνίζει).

ΜΙΛΤΟΣ: Η Άννα μου είπε πως σου πρότεινε να μείνεις μαζί μας.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν ξέρω. Δεν έχω αποφασίσει ακόμα.

ΜΙΛΤΟΣ: Ίσως να ήταν μια λύση. Έστω, για λίγο καιρό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θα δείξει.

ΜΙΛΤΟΣ: Να ηρεμήσει λίγο και ο Νίκος.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν έχει βγει ακόμη από την κρεβατοκάμαρα;

ΜΙΛΤΟΣ: Όχι. Πήγε η Άννα να του μιλήσει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Προσπαθώ... Προσπαθώ να τα βάλω σε μια σειρά και δε γίνεται.

ΜΙΛΤΟΣ: Είναι λογικό να δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θες να μου πεις τι θυμάσαι εσύ;

ΜΙΛΤΟΣ: Ήσουν η αγάπη της ζωής μου. Ανατρίχιαζα όταν με φιλούσες. Έτρεμα όταν κάναμε έρωτα. Ζούσα ένα όνειρο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μα είναι δυνατόν να μη θυμάμαι τίποτα;

ΜΙΛΤΟΣ: Όταν σε έχασα, κόντεψα να τρελαθώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πως πέθανα;

(Ο Μίλτος την κοιτά ξαφνιασμένος).

ΜΙΛΤΟΣ: Τι ερώτηση είναι αυτή;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Θέλω να ξέρω.

ΜΙΛΤΟΣ: Ευτυχώς δεν ταλαιπωρήθηκες πολύ. Η εξέλιξη της αρρώστιας ήταν ραγδαία.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πες μου τι έγινε μετά.

ΜΙΛΤΟΣ: Είσαι σίγουρη πως είσαι έτοιμη ν' ακούσεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πρέπει.

ΜΙΛΤΟΣ: Διατήρησα το σώμα σου. Και άρχισα πειράματα για να σε ξαναφέρω πίσω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μα γίνονται τέτοια πράγματα;

ΜΙΛΤΟΣ: Η επιστήμη προχωρά. Καθημερινά.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και ο Νίκος;

ΜΙΛΤΟΣ: Κάποια στιγμή τα παράτησα. Δεν είχαν αποτέλεσμα οι προσπάθειές μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μόλις γνώρισες εκείνη, ε;

ΜΙΛΤΟΣ: Είχα κουραστεί, καταλαβαίνεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και τι έγινε τελικά;

ΜΙΛΤΟΣ: Ο Νίκος έμαθε κάποια στιγμή για όλα αυτά και αποφάσισε να συνεχίσει μόνος του.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και τα κατάφερε;

ΜΙΛΤΟΣ: Σοβαρά το ρωτάς αυτό;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και πως είσαι σίγουρος πως λέει αλήθεια;

ΜΙΛΤΟΣ: Τι εννοείς;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μπορεί να μην είμαι αυτή που πιστεύετε. Μπορεί να είμαι ηθοποιός και να με πλήρωσε για να σας παίξω αυτό το ρόλο.

ΜΙΛΤΟΣ: Για ποιο λόγο να το κάνει αυτό;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν ξέρω. Πάντως πιο λογικό θα μου φαινόταν κάτι τέτοιο, παρά όλα αυτά που μου λέτε.

ΜΙΛΤΟΣ: Κι αν είναι έτσι, γιατί δεν το θυμάσαι;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μπορεί πάλι να μην πέθανα. Μπορεί απλά να είχα ένα ατύχημα και να έχω πάθει αμνησία.

ΜΙΛΤΟΣ: Όσα σενάρια κι αν φτιάξεις, η αλήθεια θα είναι πάντα μία. Ήσουν νεκρή και επέστρεψες.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Καταλαβαίνεις πως ακούγεται;

ΜΙΛΤΟΣ: Σαν τον ήρωα εκείνου του βιβλίου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ποιου βιβλίου;

ΜΙΛΤΟΣ: Εκείνου του γιατρού, που δημιούργησε ζωή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δε θυμάμαι να το έχω διαβάσει.

ΜΙΛΤΟΣ: Ο δρ. Φρανκεστάιν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αυτός ήταν το πρότυπό σας;

ΜΙΛΤΟΣ: Και ναι και όχι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δηλαδή;

ΜΙΛΤΟΣ: Ναι μεν δημιούργησε ζωή, αλλά παράλληλα δημιούργησε κι ένα τέρας. Ένα τέρας που δεν είχε θέση στον κόσμο αυτό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ταυτίζομαι.

ΜΙΛΤΟΣ: Μα τι λες; Εμείς δε θέλαμε κάτι τέτοιο.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν έχει σημασία τι θέλατε. Σημασία έχει τι κάνατε.

ΜΙΛΤΟΣ: Σε αγαπούσαμε. Γι' αυτό έγιναν όλα.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν είχατε δικαίωμα να παίζετε έτσι μαζί μου.

ΜΙΛΤΟΣ: Μα...

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Είπες πως η επιλογή να πεθάνω ήταν δικιά μου, έτσι δεν είναι;

ΜΙΛΤΟΣ: Έτσι.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Και γιατί δεν τη σεβαστήκατε;

ΜΙΛΤΟΣ: Τι πράγμα;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν το καταλαβαίνεις πως δεν έχω καμιά θέση εδώ πέρα.

ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί δεν μένεις μαζί μας; Θα δεις, θα γίνουν καλύτερα τα πράγματα στο μέλλον.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν ανήκω σε αυτό το μέρος. Σε αυτό τον κόσμο.

ΜΙΛΤΟΣ: Και τι προτείνεις να γίνει;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ίσως θα έπρεπε να επιστρέψω από εκεί που ήρθα.

ΜΙΛΤΟΣ: Ακούς τι λες;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πιο καλά με τους νεκρούς.

ΜΙΛΤΟΣ: Σταμάτα, σε παρακαλώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Έχω αποφασίσει να φύγω. Θα το πω και στους άλλους.

ΜΙΛΤΟΣ: Και που θα πας;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν ξέρω. Λυπάμαι μόνο για...

ΜΙΛΤΟΣ: Για ποιον;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Για την γυναίκα σου. Την Άννα. Είναι η μόνη που μου φέρθηκε καλά.

ΜΙΑΤΟΣ: Τότε μείνε γι' αυτήν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Το ξέρεις πως έχω δίκιο. Είναι η καλύτερη λύση.

ΜΙΑΤΟΣ: Με τίποτα δεν πρόκειται ν' αλλάξεις γνώμη;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Νομίζω πως πήρα την απόφασή μου.

ΜΙΑΤΟΣ: Όπως θες.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πήγαινε φώναξέ τους.

(Ο Νίκος υπακούει, σηκώνεται και βγαίνει αργά από τη σκηνή. Σκοτάδι).

Σκηνή 9η

(Σκηηνικό σταθερά το σαλόνι. Είναι τώρα όλοι μαζεμένοι εκεί. Η Κατερίνα από τη μια πλευρά, ο Μίλτος, η Άννα και ο Νίκος από την άλλη).

ΝΙΚΟΣ (έξαλλος): Τι της είπες και θέλει να φύγει;

ΜΙΛΤΟΣ: Μόνη της το αποφάσισε.

ANNA: Πρέπει να το δεχτούμε. Αφού έτσι το επιθυμεί.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ (προς το Νίκο): Όπως τα λένε είναι.

ΝΙΚΟΣ: Όχι! Δεν μπορεί. Κάτι θα σου είπαν, κάτι θα σου κάνανε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τίποτα.

ΝΙΚΟΣ: Λες ψέματα!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ακόμα κι αν όσα μου είπατε είναι αλήθεια, ακόμα κι αν είμαι αυτή που λέτε, δε μπορώ να θυμηθώ.

ΝΙΚΟΣ: Θα σε βοηθήσω εγώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μου φερθήκατε όλοι πολύ καλά, όμως δεν παύετε για μένα να είστε ξένοι.

ΜΙΛΤΟΣ: Αποτύχαμε λοιπόν.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι θέλεις να πεις;

ΜΙΛΤΟΣ: Η εγχείρηση πέτυχε, ο ασθενής απεβίωσε.

ΝΙΚΟΣ: Μαλάκια!

(Η Κατερίνα του κάνει νόημα να ηρεμήσει).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κι όμως έχει δίκιο.

ΝΙΚΟΣ: Δεν μπορώ να σε ξαναχάσω. Είσαι η μητέρα μου.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δε με είχες ποτέ.

ΝΙΚΟΣ: Δεν είναι αλήθεια αυτό.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σας το είπα. Εγώ θυμάμαι μόνο ένα μωρό. Να το κρατώ στην αγκαλιά μου.

ΝΙΚΟΣ: Εγώ ήμουν εκείνο το μωρό γαμώτο!

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κι έτσι να είναι, έχουν περάσει χρόνια από τότε που ήσουν εκείνο το μωρό.

ΝΙΚΟΣ: Και λοιπόν;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Πρέπει να ξεκινήσω από εκείνη την ανάμνηση. Και αυτό δεν μπορεί να γίνει εδώ.

ΜΙΑΤΟΣ: Νομίζω πως καταλαβαίνω πλέον.

ANNA: Κορίτσι μου, αυτή η απόφαση αφορά εσένα και μόνο. Εμείς, εκείνο που έχουμε να κάνουμε είναι να τη στηρίζουμε.

ΝΙΚΟΣ: Μα τι παπαριές είναι αυτές που κάθεστε και της αραδιάζετε;

ΜΙΑΤΟΣ: Μπορείς να ηρεμήσεις λίγο;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Είναι το καλύτερο για όλους μας.

ΝΙΚΟΣ: Ποτέ δε θα το δεχτώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εσείς θα συνεχίσετε τη ζωή σας. Κι εγώ...

ΝΙΚΟΣ *(φωνάζοντας):* Εσύ τι; Πουθενά δεν έχεις να πας, τ' ακούς;

ANNA *(προς το Νίκο):* Σε παρακαλώ... Προσπάθησε να την καταλάβεις.

ΝΙΚΟΣ: Εσύ να σκάσεις! Είμαι σίγουρος πως εσύ τη διώχνεις. Γιατί ζηλεύεις.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Αστους αυτούς. Εμένα κοιτά.

ΝΙΚΟΣ: Σε κοιτάω.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Εφόσον θεωρείς πως είμαι η μητέρα σου, πρέπει να με ακούσεις. Σου ζητώ λοιπόν να δεχθείς την απόφασή μου.

ΝΙΚΟΣ: Τι σου έχουν κάνει γαμώτο; Τι σου κάνανε;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Κανείς δε μου έκανε τίποτα.

ΜΙΑΤΟΣ: Ήταν λάθος από την αρχή.

ΝΙΚΟΣ: Δηλαδή;

ΜΙΑΤΟΣ: Ποτέ δεν έπρεπε να είχα ασχοληθεί με όλα αυτά.

ΝΙΚΟΣ: Δεν ξέρεις τι λες. Αλλά εγώ δεν πρόκειται να σας αφήσω να μου καταστρέψετε τη ζωή.

(Ο Νίκος αρπάζει ένα χαρτοκόπτη από το τραπέζι και τον ακουμπά στο λαιμό του).

ANNA: Μα τι κάνεις; Έχεις τρελαθεί τελείως;

ΜΙΑΤΟΣ: Άστο κάτω αυτό παιδί μου. Σε παρακαλώ.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Τι περιμένεις να πετύχεις με αυτό;

ΝΙΚΟΣ: Αν δε σε έχω, δεν έχω ζωή. Καλύτερα με τους νεκρούς λοιπόν. Ίσως να σε συναντήσω εκεί κάποτε.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Δεν υπάρχει τίποτα εκεί. Μόνο σκοτάδι.

ΝΙΚΟΣ: Ακόμα ένα ψέμα στα τόσα που έχω ακούσει.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Μην το κάνεις. Δε θα κερδίσεις κάτι.

ΝΙΚΟΣ: Μείνε και θα σταματήσω αυτή τη στιγμή.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Φαίνεται, απ' ότι μου είπατε, πως έχω θυσιαστεί ήδη μια φορά, προκειμένου να ζήσεις εσύ.

ΝΙΚΟΣ: Και έχεις πρόβλημα να το ξανακάνεις;

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Σου είπα, δεν είμαι αυτή που νομίζεις.

ΝΙΚΟΣ: Οπότε μου κάνεις πιο εύκολη την απόφασή μου.

(Ο Νίκος χώνει τον χαρτοκόπτη στο λαιμό του. Πηχτό αίμα αρχίζει να στάζει. Σωριάζεται κάτω. Ο Μίλτος και η Άννα τρέχουν από πάνω του. Η Κατερίνα παραμένει στη θέση της).

ΜΙΛΤΟΣ: Γιατί, γιατί... Γιατί το έκανες αυτό στον εαυτό σου.

ANNA: Νίκο, μείνε μαζί μας. Θα φωνάζουμε τις πρώτες βοήθειες. Άντεξε. Σε ικετεύω.

(Η Κατερίνα αποχωρεί από τη σκηνή, την ώρα που ο Νίκος ξεψυχάει).

ΜΙΛΤΟΣ: Πέθανε;

ANNA: Δεν ξέρω. Θέε μου, τι θα κάνουμε;

ΜΙΛΤΟΣ *(γυρίζοντας προς τα εκεί που στεκόταν η Κατερίνα):* Εσύ τι... *(διακόπτει απότομα τη φράση του).* Μα που πήγε;

ANNA: Έφυγε...

(Αγκαλιάζουν και οι δύο το άψυχο σώμα του Νίκου. Σκοτάδι).

Σκηνή 10η

(Η Κατερίνα μόνη της στη σκηνή. Κάθεται σε μια καρέκλα. Κρατά ένα τσιγάρο χωρίς να το καπνίζει. Σε όλη τη διάρκεια της σκηνής ακούγεται το La Mamma Morta με τη φωνή της Μαρία Κάλλας).

ΚΑΤΕΡΙΝΑ: Ξένη. Παρείσακτη μέσα σ' έναν κόσμο που δεν ανήκω. Είπαν πως μ' αγάπησαν και πως μ' ανέστησαν από τους νεκρούς. Για να ξαναείμαι μαζί τους.

Χωρίς όμως να με ρωτήσουν.

Είπαν ακόμη πως ο ίδιος μου ο γιος πέθανε μπροστά στα μάτια μου.

Όμως εγώ δεν ένιωσα τίποτα.

Θυμάμαι μόνο εκείνο το μωράκι. Που το κρατούσα στην αγκαλιά μου. Το θήλαζα και ρουφούσε τόσο λαίμαργα, που στο τέλος μάτωσε το στήθος μου.

Εκείνο ήταν το παιδί μου. Εκείνο ήθελα να ξαναδω.

Αλλά δεν υπάρχει πια πουθενά.

Τίποτα άλλο λοιπόν δεν μπορώ να θυμηθώ.

Σκοτάδι. Σύννεφο βαρύ και πυκνό.

Μόνο εκείνη η θαμπή θύμηση.

Μια νεκρή ανάμεσα στους ζωντανούς.

Δε ανήκω όμως εδώ.

Θέλω να φύγω. Το γρηγορότερο.

Α! Να που ξάφνου μόλις ήρθε κάτι ακόμα στη μνήμη μου...

Εκείνη η άρια. Ήταν η αγαπημένη μου.

Μιλούσε για μια νεκρή μητέρα.

Θέλω να ξαναπώ τους στίχους.

(Η μουσική δυναμώνει όλο και περισσότερο, μέχρι που γίνεται εκκωφαντική. Η Κατερίνα σχεδόν φωνάζει τα λόγια).

* «Έφερα συμφορά σε όλους όσους νοιάζονταν για μένα!

Και ήταν τότε, μέσα στη θλίψη μου, που η αγάπη ήρθε σε μένα.

Μια φωνή γεμάτη αρμονία λέει:

«Συνέχισε να ζεις, είμαι η ζωή η ίδια!

Ο παράδεισός σου είναι στα μάτια μου!
Δεν είσαι μόνη.
Θα μαζέψω όλα τα δάκρυά σου
Θα περπατήσω μαζί σου και θα σε στηρίξω!
Χαμόγελο κι ελπίδα! Είμαι η Αγάπη!
Είσαι περιτυλιωμένη από αίμα και λάσπη;
Είμαι κάτι θεϊκό! Είμαι η λήθη!
Είμαι ο Θεός πάνω από τον κόσμο.
Κατέβηκα από τα ουράνια και έφτιαξα αυτή τη Γη
Α, ο παράδεισος! Α!
Είμαι η αγάπη, αγάπη, αγάπη».
Και ο άγγελος πλησίασε μ' ένα φιλί και φίλησε το θάνατο -
Ένα πεθαμένο σώμα είναι το σώμα μου.
Οπότε πάρτο.
Είμαι ήδη νεκρή ύλη!».*
(Η μουσική χαμηλώνει. Η ένταση της φωνής της Κατερίνας επανέρχεται στο κανονικό).
Είμαι ήδη νεκρή ύλη.
Ήμουν πάντα νεκρή ύλη.
Και τώρα επιστρέφω εκεί που ανήκω...
(Η Κατερίνα γέρνει λίγο πίσω και αφήνεται να πέσει από την καρέκλα. Είναι νεκρή. Ξανά. Σκοτάδι).
*Στίχοι από το *La Mamma Morta*

ΤΕΛΟΣ